

Uvillie, Brede mod de anderledes tænkende Beboere af Sognet eller mod Stedets Præst, da bør den givne Tillabelse tilbagesendes. Den, som har tilføjet denne Bestemmelse i Loven, har forudsæet, at, hvor der blev to Menigheder, to Præster, der stode som Parter ligeoverfor hinanden, kunde det ikke let undgaaes, at jo Tilbøieligheden til at polemisere blev lidt for fremherskende, og det forekommer mig, at var der Noget, som Biskopperne paa deres Visitationer burde tage Hensyn til, da var det, hvorvidt der virkelig paa de Steder, hvor der var oprettet saadanne Valgmenigheder, fandt et godt og christeligt Forhold Sted mellem de tvende Præster og de tvende Menigheder, eller hvorvidt der fra den ene eller den anden Side blev givet Anledning til at beklage sig. Da der er Tale om Straf og Trettesættelse, var det saa meget mere fornødent, som en saadan Valgmenigheds Præst ikke kan sættes uden ved Dom. (En Eksempel: Det er forandret i Forslaget!) Om Forlæbelse, det er indbrede jeg ikke. — Der er endnu en Grund tilbage, som gjør, at jeg, uagtet jeg seer, at Sagen har taget en langt bedre Vending, end man kunde vente, og der har viist sig Tilbøielighed til Eftergivenhed fra begge Sider, dog ikke kan give dette Endringsforslag min Stemme. Det er det, at det i det andet Thing allerede tidlig er blevet udtalt, at denne Frimenighedslov og den ofte omtalte Kirkecommission vare Ting, der ikke kunde adskilles fra hinanden; det ene maatte tage det andet med sig. Ja, deri er jeg ogsaa fuldkommen enig, at de to Ting høre nøie sammen, saa nøie, at det vilde være en Afvigelse fra, hvad der hører til en ordentlig Behandling af de kirkelige Sager og Interesser, at stille dem fra hinanden, og at det vil være fornødent at forene dem saaledes med hinanden, at det bliver i Kirkecommissionen, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Frimenigheder kunne tilstedes, maa afgjøres. Derfor som man er af denne Mening, er det jo umuligt at stemme for det foreliggende Forslag, og jeg kan derfor ikke give det min Stemme.

Spørg: Nu nærmer Afgjørelsen sig, Afgjørelsen af den Sag, der har givet dette og det andet Thing saa stort et Arbejde og op-

taget saa mange Dage, Afgjørelsen af den Sag, der har fremkaldt en Spænding ikke blot hos Thingets Medlemmer, men ogsaa hos saa stor en Deel af Folket. Hvorledes denne Afgjørelse vil blive, kan efter, hvad der er foregaaet, ikke være tvivlsomt. Jeg veed, at vi ved den opnaaet et stort Gode, som ligger udenfor Loven, det Gode nemlig, at den nuværende høitagtede Conseilspræsident vil vedblive at staae i Spidsen for Hs. Majestæts Kongens Regjering, og der er vistnok Ingen i denne Sal, der kan hilse dette Gode med større Tillid end jeg, der mere end jeg kan glæde sig over, at det skeer, og bede, at det maa vare i mange Aar til Held og Velsignelse for vort Fædreland. Desuagtet kan jeg dog ikke tilbageholde, at det var mit inderlige Ønske, at dette unøgtelig saa store Gode vilde kunne være opnaaet paa en anden Maade, at vi havde kunnet beholde det og dog ikke nu vedtage dette Lovforslag, der selv i den Stikkelse, hvori det nu foreligger os gennem det af Ministeriet tiltraadte Endringsforslag, ikke forekommer mig at være anbefaleligt. Naar jeg seer hen til dem, der paa en Maade, der forekommer ibetmindste mig at være for stærk, lægge Vægten paa Individets Frihed, kan jeg aldrig troe, at Loven, modificeret saaledes, som den nu foreligger i Endringsforslaget, vil være dem nok. Den vil maaskee være dem nok i Diebliffet, men der vil snart fremkomme det ene og snart det andet Forslag, der vil gaae videre i Retning af det, som de ansee for at være en nødvendig Betingelse for Individets Frihed, og Repræsentationen og Regjeringen ville da, efter engang at være komne ind paa denne Vej, ikke lettelig kunne undlade ogsaa at følge med, naar andre saadanne Forslag maatte fremkomme; det vil ibetmindste blive meget vanskeligere, end om Loven havde faaet den kirkelige Behandling, som er ønsket og forlangt saa indtrængende fra flere forskellige Sider. Seer jeg paa den anden Side hen til Folkekirken, til dens Stilling ligeoverfor dette Forslag, saa indseer og erkjender jeg vel, at Faren er betydelig formindsket ved det, som nu foreligger, men jeg kan dog ikke see Andet — Fejlen er maaskee hos mig selv —, end at Kirkens Selvbestedelsesret er traadt for nær, idet